

## Het pad van een steen

‘Ik houd het hier niet meer uit!’ schreeuwde eens een steen tegen de andere stenen, die met z’n allen een pad vormden voor de ingang van een ziekenhuis. ‘Ik zit hier al jaren vast, terwijl naast mij een parkje ligt. Ik wil dáár liggen.’

‘Houdt toch op met dat gejammer,’ sprak een muurbloempje die zich ooit naast de steen had genesteld. ‘Je bent een halve baksteen en hoort niet in een park. Jij bent gemaakt om met ons een pad te vormen en te zorgen dat mensen niet uitglijden of vieze, natte schoenen krijgen!’

‘Ik durf te wedden dat *ik* daar niet voor gemaakt ben. Ik wil geen baksteen zijn, ik wil een kei zijn!’ De andere stenen begonnen hard te lachen. ‘Een kei, jij.’

Zo gingen er maanden voorbij. De steen liet mensen op hem lopen, keek naar het gezellige parkje en ‘s-nachts droomde het over vrijheid en grote, mooie keien.

Op een dag zat er een jongetje op het pad. Met zijn vingers peuterde hij aan het zand en voegsel om de steen. Hij voelde dat het broos was en begon nog harder te wriemelen, nét zolang totdat de steen los zat. Toen haalde hij hem eruit, keek er even naar en gooide hem het park in.

‘Oeffff,’ zei de steen toen die in het gras terecht kwam. Hij voelde hoe de sprietjes hem kietelden, rook de aarde door z'n kleine gaatjes en ervaarde de enorme ruimte om zich heen.

‘Wauwie.’ zei hij. De steen lag er nog maar net of er kwam een grote hond aangerend, die hem in zijn bek nam en naar zijn baas toebracht. De man pakte de steen af en gooide hem, zo ver als hij kon, met een grote boog de stoep op.

‘Au,’ kreunde een stoeptegels. ‘Wie ploft daar zo hard op mij neer?’

‘Ik,’ zei de steen en voelde dat er stukjes van hem waren afgebroken. ‘Auwie,’ snikte hij zacht. Een jongen die de steen voor zijn voeten op de stoep zag liggen, schopte hem naar één van zijn vrienden en die schopte hem meteen door naar een andere jongen. Zo liepen ze er voetballend mee weg. Totdat ze de steen na een tijdje op een grindpad achterlieten.

Tjee, dus dit is nu vrijheid, dacht de steen. Je gaat van hot naar her en er brokkelen constant stukjes van je af. Hij keek beteuterd en wist niet goed of hij ‘vrij zijn’ nog fijn vond.

‘Hallo, wat ben jij een kei.’ Op het pad lag een witte, gladde grindsteen naar de steen te lonken.

‘Vind je dat écht?’ vroeg de steen verlegen.

‘Ja, dat vind ik écht.’

‘Let maar niet op haar hoor,’ sprak ineens een grijze grindsteen. ‘Zij vindt alle stenen die groter zijn dan haar een kei.’

‘O,’ zei de steen. Toch gaf het hem wel een prettig gevoel, dat iemand hem een kei vond.

‘Wauw,’ juichte hij zacht.

Dagen lang lag de steen op het grindpad. Daar maakte hij kennis met een flink aantal grindstenen en met het leven van hen. De steen vond de anderen aardig, maar hij voelde zich er niet thuis. Hij vertelde dit aan de grijze steen. ‘Wat voel je dan?’ vroeg die geïnteresseerd. ‘Ik voel me gewoon niet gelukkig. Ik wil eigenlijk een kei zijn,’ sprak de steen wat timide. De oude grindsteen keek hem meelevend aan.

Op een dag, liep er een meisje op het pad. Ze zag de steen liggen en raapte hem op.

‘Wat ben jij een mooie steen.’ Ze nam hem mee naar huis en legde hem op een plank neer, naast een paar edelstenen. Wat glansden die stenen mooi zèg. Niet alleen wanneer de zonnestralen via het raam op de plank terechtkwamen, nee óók in de avond wanneer het licht van de schemerlamp op hen scheen. En wat een kracht kwam er uit hun!

De steen voelde zich hierdoor klein en onzeker.

‘Wat kijk jij bedroeft,’ merkte één van de edelstenen op.

‘Ik voel me niet zo lekker.’

‘In je hoofd of in je hart?’

‘Wat?’

‘Voel je je niet lekker in je hoofd of voel je je niet lekker in je hart?’

‘In mijn hart,’ antwoordde de steen kleintjes. Hij vertelde de edelsteen waardoor dit kwam. Ook dat hij zich nergens thuis voelt. ‘De bakstenen zeggen dat ik een baksteen ben, maar ik wil helemaal geen baksteen zijn!’

‘Och, och, het maakt toch niet uit wat voor *soort* steen je bent, je bent een steen,’ sprak de edelsteen wijs. ‘Trouwens alle stenen stralen kracht uit en zijn er om iets stevig te houden en of te beschermen.’

Daar had de steen nooit over nagedacht. Hij wilde zó graag een kei zijn, dat hij daardoor vergat wie hij werkelijk was. Toen hij dat door had, voelde hij zich als steen een kei.